

Botár Emőke

Tippek, trükkök

1.

ha
már nagyon
utálod ülj le és
bámuld egy óra muta-
tóját ahogy lassan körbe
kattog és be fogod látni
semmi okod a lázadozásra
olyan könnyen és egysze-
rűen elte-
lik tak-
tik..

.

2.

ha
már nagyon
hiányzik gondolj
csak arra hogy hátat
fordítva előbb nyugodtan
vacsorázik kérdő szemmel
majd rád néz és már magad
sem tudod hogy mért vagy
épp akkor
épp ott
ittot
t

3.

ha
 már nagyon
 elég lett a sok
 okoskodásból és ful
 laszt rég gyűlő düh dac
 s elfojtott csakazértis
 mielőtt ordítanál s tép
 -nél húsig vérig ülj le
 és számolj
 el tízig
 zigzi
 g

Nem érünk rá

életek elvek
 filozófiák vesz
 szenek mind nem érünk
 rá mi éppen görcsös buta
 vak tapogatással fedezünk fel
 egymásban minden kis hibát
 rossz nézést sötét gon
 dolatot kételyt
 és kérdést

„Szeretsz-e,
 mondd!” „Ó, igen
 szeretlek, és te?”
 de a szó mind elszáll
 csak a tett hiánya szúr
 mint valami túske ami még
 tegnapról bennmaradt
 csak hosszan vissz
 hangzik még az
 „és te?” csak
 lassan kial
 szik a
 vil
 ág

P. Buzogány Árpád

Az az egy malac

Karácsony harmadnapján került haza Karcsi. Késő délelőttre járt. A kutya kettőt vakkantott, amúgy szokásból. A férfi néhányat dobbintott a lépcsőn, hogy leverje csizmájáról a havat, és már bent is volt. Az asszony szó nélkül állt föl a székről. Gyapjúzoknit kötött, mert sosem volt a férfiaknak elég téli zoknijuk. Karcsi hóna alól a vetett ágyra tette a klarinét kopott dobozát, melléje az ünneplő fekete kalapját.

— No megjöttél?

— Meg.

Kabátostól ült le. Lehúzta a csizmáját, aztán közelebb húzódott a kályhához. Orra, füle kikékölt a friss hidegben.

— Eszel?

— Jó lenne.

Az asszony asztalt terített, ételt melegített.

— Itt jártak komámék az ünnepekkor — mondta közben. A férfi hallgatott, levetette kabátját és az ajtóra akasztotta.

— Sütöttem pánkót — és már hozta is az elsőtől a tányért. Átrakott belőle egy pléhtányérra és odatette melegedni.

— Vettem pálinkát is, még van belőle. Töltsék?

Karcsi bólintott. Az asszony a konyhaszekrényből vette elő az üveget, poharat. Az asztra tette és töltött.

— Töltsd tele, ne sajnáld.

— Töltöm, töltöm. Hát sajnálom én? — nézett fel sértődötten.

— A legények merre járnak?

Az asszony félrehúzta a fazakat, megfordult.

— Fát hordnak a Mihályék fogatával. Hoznak nekünk is egy szekérral holnap. Bólintott a férfi, aztán egyből behúzta az italt.

— Ez jólesett. Még töltsél.

— Ki van töltve — hozta az asszony a tányér levest.

— Pálinkát is.

Újból megtöltötte a poharat, csordultig.

— A többiek is jöttek?

— Jöttek. Bár ne jöttek volna — kanalazott bele Karcsi a forró ételbe.

— Mi... mi történt megint?

— Hogyhogy megint? Ez történt — markolt bele a férfi a zsebébe és gyűrött papírpénzeket csapott az asztra. Az asszony nem nyúlt hozzá, csak nézte.

